

Võ Nguyên Giáp

(1910-.....) bí danh Dương Hoài Nam, đồng chí Văn.

Giáp sinh năm 1910 tại An Xá, Quảng Bình, Trung Việt.

Con ông cử Nghiễm - một loại trí phú địa hào có chữ nghĩa, có ruộng nương, có bằng sắc và phẩm trật của triều đình (cửu phẩm là bậc chót của chín chức do nhà Nguyễn sắc phong).

1924 học ở Huế, gia nhập Tân Việt Cách Mạng Đảng.

1930 bị kết án hai năm tù. 1931 được tạm tha, chỉ định cư trú tại quê.

Lúc này Louis Marty là Giám đốc Nha chính trị Đông Dương, tức mặt vụ thời đó - anh em với André Marty, anh hùng Hắc hải của cộng sản - đỡ đầu, bảo trợ Đặng Thai Mai, Đào Duy Anh, Võ Nguyên Giáp.

1932-1937 Marty mang Giáp ra Hà Nội học và giới thiệu cho dạy tại trung học tư thực Thăng Long, do Tôn Thất Bình, con rể Phạm Quỳnh làm chủ.

Giáp gia nhập Đông Dương Cộng Sản Đảng trong thời kỳ này. (Đông Dương Cộng Sản Đảng do Hồ Chí Minh tuân chỉ thị Đề Tam Quốc Tế thành lập tại Hương Cảng, ngày 3-2-1930, sát nhập ba đảng cộng sản Trung Nam Bắc, đặt dưới quyền bảo trợ của Đảng Cộng Sản Pháp, mỗi tháng lĩnh 5000 phật lạng).

Giáp người thấp lùn, dạy Sử, Địa, có thể coi là một giáo sư dạy hay, nói năng khúc chiết và có hồn, nhưng rất cọc tính. Giáp đầu cử nhân luật nhưng không có chứng chỉ Pháp chế nên không được vô ngạch quan lại. Sau này báo chí ngoại quốc tâng Giáp lên là có bằng tiến sĩ.

1936-1939, thời kỳ Mặt Trận Bình Dân tả khuynh cầm quyền tại Pháp, Đông Dương Cộng Sản Đảng hoạt động công khai, Giáp là một trong những lãnh tụ của Mặt Trận Dân Chủ Đông Dương (cộng sản), viết báo Le Travail với Trần Huy Liệu, Trường Chinh.

Lấy Nguyễn Thị Quang Thái, em Nguyễn Thị Vịnh (tức Nguyễn Thị Minh Khai). Cả hai chị em cùng là cộng sản, chết về tay thực dân Pháp.

1940 xích mích với Tôn Thất Bình, thôi dạy học, qua Trung Hoa với Phạm Văn Đồng, gặp Hồ Chí Minh lần đầu. 1941 trở về nước, vùng Cao Bằng.

1944 Hồ Chí Minh giao cho chỉ huy đoàn vũ trang tuyên truyền của Việt Minh (Việt Nam Độc Lập Đồng Minh, cộng sản trá hình).

26-8-1945 Giáp dẫn đầu đoàn biểu tình đến chào mừng phái bộ điều tra Mỹ do đại úy OSS (cơ quan gián điệp Mỹ)

Archimedes Patti cầm đầu, nhảy vào chụp hình ké để lừa dân chúng là được Mỹ công nhận.

29-8-1945 giữ chức Bộ trưởng nội vụ của nhà nước cộng sản.

Về Hà Nội và nắm quyền trong tay, Giáp đi lùng thủ tiêu Tôn Thất Bình để rửa hận mối xích mích và bà mẹ nuôi góa Louis Marty để ếm chuyện liên hệ phiến phức. Bà Louis Marty, một người hết sức có cảm tình với người Việt và nhận Việt Nam làm quê hương, nhất định không về Pháp sau khi chồng mất, đến lúc chết bà này vẫn tin tưởng vào công lao chăm nom dìu dắt của mình và lòng biết ơn của tên nghĩa tử!

2-3-1946, Chủ tịch Ủy ban liên hiệp kháng chiến.

3-11-1946, Bộ trưởng quốc phòng.

Tháng 7-1947, Tổng tư lệnh quân đội Việt Minh.

Tháng 1-1948 được phong đại tướng.

Từ ngày 22-12-1944 chỉ huy Đội Việt Nam tuyên truyền giải phóng quân gồm hơn mười mạng ở Cao Bằng, không cần học ở một trường võ bị nào, vừa được 3 năm, nhảy tót lên làm đại tướng, không phải qua một cấp bậc nào, thật là "thiên tài quân sự" Việt Nam số một!

1955, Ủy viên Bộ chính trị, Phó thủ tướng kiêm Bộ trưởng quốc phòng, Tổng tư lệnh quân đội.

Tháng 9-1960, Bí thư Quân ủy trung ương.

Đầu năm 1980, Giáp mất chức Bộ trưởng quốc phòng và Bí thư Quân ủy trung ương vào tay "đại tướng" Văn Tiến Dũng.

Tháng 3-1982, Giáp bị loại khỏi Bộ chính trị, chỉ còn giữ hư vị Phó thủ tướng đặc trách Khoa học và Kỹ thuật.

Giáp là người vô cùng may mắn cả về mặt ái tình lẫn sự nghiệp. Trong hàng ngũ cộng sản Việt Nam, uy thế của Giáp chỉ sau Hồ Chí Minh.

Kết thúc đệ Nhị thế chiến, khi chấp nhận đầu hàng, Nhật trao quyền lại cho nhóm Trần Văn Ân ở thuộc địa Nam Kỳ. Còn ở hai xứ bảo hộ Trung Kỳ và Bắc Kỳ, Nhật đề nghị Bảo Đại và bác sĩ Nguyễn Xuân Chữ (đại diện triều đình Huế) bắt giam tất cả những người cộng sản. Có lẽ sợ phải mang tiếng nhờ tay ngoại nhân bắt bớ người nhà, cả hai vị này đều từ chối.

Trong khi đó, một mặt vì không đồng ý được với nhau về việc cướp chính quyền, và mặt khác có lẽ cũng do quá tin vào việc lực lượng các đảng bộ hải ngoại sẽ về nước một ngày rất gần, nên các đảng phái quốc gia đã để mặc cộng sản hoạt động.

Còn phía cộng sản thì đã nhân buổi biểu tình tuần hành ngày 17-8-1945 của dân chúng Hà Nội ủng hộ chính phủ Trần Trọng Kim, lợi dụng trường cờ của họ lên. Người Nhật cũng ngó lơ luôn.

Hai ngày sau, 19-8-1945, cộng sản vận động dân chúng ngoại thành mang cờ xí biểu ngữ vào Hà Nội biểu tình. Khâm sai Phan Kế Toại giao chính quyền cho cộng sản.

Lợi dụng thời gian nắm được quyền bính trong tay -từ 19/8/45 đến 19/12/46, Hồ Chí Minh và Võ Nguyên Giáp dốc toàn lực vào việc luồn lọt với Tàu và Pháp để ám sát, bắt bớ những người yêu nước, tấn công các trụ sở và chiến khu của các đảng phái quốc gia. Chính đây mới là chiến công rực rỡ về vang nhất trong toàn bộ sự nghiệp của hai nhân vật "kiệt xuất của nhân loại" này.

Rút cuộc chỉ còn Pháp và cộng sản, mà Pháp thì cứ lẩn tới. Sau khi Hồ đi bộ đến gõ cửa, Sainteny không mở, Giáp xin gặp, Morlière không tiếp, ngày 19-12-1946, cộng sản bó buộc phải nổ súng trước, Giáp bỏ mặc cho đám tự vệ thành tiểu tư sản Hà Nội chưa hề biết mũi tên hòn đạn tự tạo phương tiện đương đầu với giặc, lên mang quân đội Việt Minh lên an toàn khu Việt Bắc.

Khi ra khu, Giáp lấy "cháu Hà", cô bé con Đặng Thai Mai - một đồng chí thân thiết và cùng được Louis Marty bảo trợ y như Giáp - mà "chú" Giáp bế ẵm từ khi còn hơi sữa mẹ, mặc quần thủng đít, dắt lon ton đi chơi. Ông tướng Giáp có sợ "cháu Hà" hay không, ai tò mò xin hỏi đại tá Bùi Tín thì biết. Ông này khoe quen thân với "anh Giáp, chị Hà" lắm. Nhiều học viên sĩ quan Trường Lục Quân đã từng có hân hạnh dắt ngựa cho "bà đại tướng" đi dạo ngoài khu.

Từ đây cuộc đời "đại tướng" của Giáp gồm bốn "chiến công hiển hách".

Trước hết là "chiến thắng sông Lô". Thực chất là lại cũng do Trung đoàn thủ đô của các anh em tự vệ thành Hà Nội, sau khi rút ra hậu phương, thực hiện, gồm có thành tích của một khẩu súng 75 ly.

Mồng 7 tháng 10, 1947, Pháp mở chiến dịch lớn đầu tiên, nhằm bắt sống toàn thể nhân viên nhà nước cộng sản. Khi những chiếc tàu đổ bộ LST của Pháp diễu võ dương oai chạy tới chạy lui trên Lô giang, anh em trí súng bắn trúng một phát vào tàu. Thế là thành chiến tích vẻ vang, và "quân ta" có quyền hồ hởi: "Sông mở hoen máu thực dân. Ba ngàn quân Pháp vui thân. Oai hùng thay Lô giang!" Oai hùng ra sao, xin hỏi các nhạc sĩ Lương Ngọc, Đỗ Nhuận, Nguyễn Đình Phúc, Văn Cao và nhất là Phạm Duy. Nhưng nhà nước cộng sản chạy thoát, chỉ học giả Nguyễn Văn Tố chạy không kịp, bị Pháp không biết, bắn lầm chết.

Chiến thắng thứ hai là chiến dịch biên giới ngày 16-9-1950. Xin hỏi tướng La Quí Ba, Trần Canh, Vi Quốc Thanh, Mai Gia Thành, Đặng Dịch Phạm. Trung cộng lấy được toàn Hoa lục và toàn bộ vũ khí của Mỹ viện trợ Trung Hoa Quốc Dân Đảng, uy hiếp biên giới Hoa Việt. Trần Canh phúc trình về Bắc Kinh, và Mao trả lời:

"Kế hoạch của đồng chí là đúng. Trước tiên, tập trung chủ lực để tiêu diệt quân địch đang bị ta bao vây phía tây nam Đông Khê, và rồi tùy theo tình hình, bao vây và tiêu diệt quân địch trốn khỏi Cao Bằng. Nếu quân địch phía tây nam Đông Khê có thể bị tiêu diệt trong vài ngày, ta có thể chặn đứng được địch ở Cao Bằng, và những viện binh từ Lạng Sơn cũng như từ các nơi khác sẽ không dám đến tiếp ứng. Hoặc là ta có thể dùng một phần quân sĩ để ngăn chặn viện binh của địch, đánh bại địch trên cả hai mặt trận Đông Khê và Cao Bằng, như thế sẽ thu hoạch được hai chiến thắng.

*Vì vậy đồng chí phải tiêu diệt quân địch ở tây nam Đông Khê một cách mau lẹ, quyết liệt và trọn vẹn. Không nên vì tổn phí nặng mà lưỡng lự. Đồng chí cũng phải dự kiến rằng một số sĩ quan của ta có thể bắt đầu sờn lòng. Trong khi đó, đồng chí phải chặn không cho địch thoát khỏi Cao Bằng và chuẩn bị đánh viện binh từ Lạng Sơn và các nơi khác đến. Nếu đồng chí có thể giải quyết đúng đắn ba vấn đề nói trên, đồng chí sẽ thắng".**

Rõ ràng là chuyển của Trung cộng, lo từng chi tiết, còn "đại tướng" khoẻ re, nhưng Pháp thì biết thân, rút khỏi Việt Bắc (Cao Bằng, Lạng Sơn, Thái Nguyên, Lào Cai). Giản dị chỉ có thế.

Chiến thắng thứ ba thì oai hùng hơn. "Đại tướng" Giáp tướng Pháp rút là sợ mình, lại cho có mớ khí giới của Trung cộng viện trợ đã là ghê lắm, chỉ 4 tháng sau, ngày 15-1-1951, dùng biển người đánh Vĩnh Yên. Không ngờ gặp tay tổ De Lattre de Tassigny. Tay này chơi bạo, vác napalm thả tưới hạt sen, bắt kể quân ta quân nó. Thế là "đại tướng" tiu nghỉu rút về rừng. Trận này sơ sơ tiêu 7 ngàn bộ đội và xuất xoát cỡ đó dân công.

Nhưng chiến thắng lẫy lừng hơn cả là trận Điện Biên Phủ mở màn ngày 13-3-1954. Chỉ có điều lại là do Pháp không bao giờ ngờ nổi:

- Sự cộng sản cường bách nhân dân dã man ngoài sức tưởng tượng của con người: "trên 200 ngàn dân công với hơn 3 triệu ngày công đã được huy động để phục vụ mặt trận Điện Biên Phủ, hàng vạn thanh niên xung phong đã phối hợp với các đơn vị công binh, anh dũng mở đường, phá bom nổ chậm của địch trên các tuyến đường giao thông vận tải. Hàng vạn xe đạp thồ (mỗi chiếc thồ 1.5 tạ), xe trâu, xe bò, xe ngựa cùng với hàng vạn thuyền đã được dùng để chuyển hàng chục vạn tấn gạo (60 tấn cần dùng mỗi ngày), thực phẩm và đạn dược..."* cùng 2 tấn thuốc men, 200 tấn khí cụ và di chuyển pháo không hơn nửa cây số mỗi ngày lên tới đỉnh núi cho nhu cầu của 70 ngàn người tham chiến. Mọi việc đều làm ban đêm để tránh máy bay.

- Sự riêng chỉ mình Trung cộng và riêng chiến dịch này đã có thể viện trợ đến 1 sư đoàn pháo binh, trên 100 đại pháo và 60 ngàn quả đạn (20 đại bác 105 kèm 15 ngàn đạn phốt pho, 18 đại bác 75 không giật kèm 5 ngàn đạn, 80 trọng pháo cao xạ 37 có ra đa kèm 44 ngàn đạn) chưa kể súng cối với 24 ngàn đạn, 100 đại liên phòng không 12.7, 3000 súng đủ loại, 2 triệu 4 trăm ngàn đạn súng trường, 1 ngàn 7 trăm tấn gạo, 200 cam nhông kèm luôn tài xế và 10 ngàn thùng dầu**.

- Sự cộng sản có đại pháo, mà có đến hàng 300 khẩu, lại mang được lên đỉnh núi, nấp an toàn trong hang nhân tạo, trong khi máy bay quan sát của Pháp không hề phát hiện được, còn toàn thể giới chỉ huy Pháp coi chuyện cộng sản có đại pháo là chuyện phong thần.

- Sự pháo binh Trung cộng bắn rải thảm, vì ngay từ 3-4-1954, Mao đã chỉ thị cho Bành Đức Hoài: "Phải chiếm Điện Biên bằng mọi giá, và nếu không gặp trở ngại, cuộc tấn công dứt điểm nên được khởi sự sớm hơn thời biểu đã ấn định"; Quân ủy Trung cộng cũng điện cho La Quí Ba, Vi Quốc Thanh: "Để tiêu diệt toàn bộ quân địch, các đồng chí phải sử dụng pháo tối đa. Đừng tiết kiệm pháo, chúng tôi sẽ cung cấp đầy đủ".**

- Sự phí phạm nhân mạng của chiến thuật biển người làm Pháp kinh hồn táng đờm, bắn đến kỳ hết đạn.

- Rồi khi đánh thắng vào trung tâm Điện Biên ngày 30-3 bị đẩy lui, Bắc Kinh tức tốc gọi chuyên viên công binh Chí Nguyễn Quân đang ở Triều Tiên sang đào hầm và địa đạo, và hỏa tiễn "phong cầm Staline" 16 ống khạc phi đạn như mưa.

- Mà Pháp không còn một De Lattre de Tassigny thứ hai.

- Và cuối cùng, đã đến lúc Mỹ muốn thay Pháp để vào Việt Nam.

Tổng kết sự giao tranh giữa 12 tiểu đoàn của Pháp cùng 5 sư đoàn 304, 308, 312, 316 và sư đoàn nặng 351 của Giáp, trong một khu vực dài 12, rộng 5 cây số, tướng Navarre hợp báo tuyên bố, là: Trong trận Điện Biên Phủ, Việt Minh đã bắn 20,000 phát đại bác 105; 20,000 phát đại bác 75; 100,000 đạn súng cối; 60.000 phát cao xạ. Pháp chết và bị thương hơn 4 ngàn, còn 8 ngàn bị bắt; Việt Minh bị chết 2 sư đoàn*** (20 ngàn bộ đội, cộng tối thiểu phải tính bằng từng chục ngàn dân công, nếu chỉ theo tỉ lệ khiêm nhượng của 180 ngàn lao công chiến trường Vĩnh Yên năm 1951)!

Ông bà ta bảo: Năm tháng đánh một, chẳng chột cũng què, "đại tướng" của ta cứ cầm đầu thi hành chiến lược máu xít "bắt kẻ thời gian, không gian, tổn phí", chiến thuật "biến người" của Trung cộng, "hỏa lực tối đa" của Liên Xô, địch mà thua, thì quả là phải có... thiên tài quân sự! Chúng ta có toàn quyền hành diễn về chiến công này!!!

Trước chiến dịch Điện Biên Phủ, một số bộ đội, dân công nông dân vô sản quá thật thà bị cộng sản lường gạt bằng cách mở màn những phong trào tam phần, qui thành phần, đấu tố, hứa sẽ được "quân phân điền thổ" sau khi tiêu diệt xong quân xâm lăng, giành lại độc lập cho đất nước. Họ đã hăng say chiến đấu, tin tưởng một ngày an bình "phục viên" sẽ có mảnh ruộng, thửa vườn canh tác, hoặc bằng chết đi thì thân nhân, vợ con cũng được dự phần. Hóa ra mọi sự đều chỉ để thi hành chiến lược xâm lược mới của Liên Xô trước ưu thế nguyên tử của Mỹ, để đóng góp cho một mục đích, mục đích duy nhất, "làm mảnh cờ đầu của tổ quốc Liên Xô"!

Kể ra "đại tướng" Giáp còn nhiều "chiến công hiển hách" lắm. Nhưng phần nhiều không còn có tính cách "chống ngoại xâm, giành độc lập" nữa, mà là Nam-Bắc chiến tranh, dù sao ít nhiều vẫn bị coi như nội chiến, như các trận Khe Sanh, Mậu Thân, Quảng Trị. Còn nướng người hơn, lại thêm màn tàn sát lương dân rất oai hùng.

Sau tháng 10, 1964, Khrushchev bị hạ bệ, Liên Xô chuyển sang bành trướng mạnh, thủ tướng Kosygin và các nhân viên cao cấp

tới Hà Nội ra chỉ thị, nên tính đến đầu năm 1969, Võ Nguyên Giáp thú nhận với nữ ký giả Ý Oriana Fallaci đã nướng hơn nửa triệu quân chính quy (xin nhớ chưa nói tới dân công) chỉ riêng tại chiến trường lớn miền Nam.

Năm 1967, các cố vấn và Giáp tướng bắt nạt miền Nam được như Pháp - một nước vừa được người giải phóng khỏi ách ngoại bang đã toan đi thống trị thiên hạ - tái diễn màn Điện Biên Phủ trên một chiến trường không lẫn thường dân ở Khe Sanh, đã lãnh tổn thất không kém, nhưng lùi thúi như chó cụp đuôi, bỏ lại 182 hỏa tiễn và đạn cối, 13 ngàn đạn súng cộng đồng, 260 ngàn đạn các loại, 8700 trái mìn và lựu đạn, hàng trăm AK47. Trận Mậu Thân, Giáp mang ào tưởng dân chúng tổng nổi dậy, lãnh kết quả non 60 ngàn tử thương, 10 ngàn tù binh và chiến công tàn sát 15 ngàn lương dân vô tội. Mùa hè đỏ lửa 1972, Mỹ rút khỏi Việt Nam, Giáp hí hửng vàng lời cố vấn Nga-Hoa, lại đẩy cũng những sư đoàn tham dự trận Điện Biên Phủ và 700 chiếc xe tăng vào mặt trận, với những binh sĩ bị uống thuốc kích thích và xích chân vào xe tăng đại bác, để lãnh tổn thất 130 ngàn lính.

Đến "Chiến Thắng Mùa Xuân" thì không còn là của tướng Giáp nữa, mà là "chiến công oanh liệt" tranh chấp giữa "đại tướng" Văn Tiến Dũng và "thượng tướng" Trần Văn Trà, cũng như còn phải đợi việc bật mí về sự hiện diện và vai trò của năm tướng Hồng quân Nga Xô! Nhưng thắng Tư vừa qua "đại tướng" cũng vẫn cho phát hành cuốn "Tổng Hành Dinh Trong Mùa Xuân Toàn Thắng" để tranh công, phối hợp nhuần nhuyễn, nhịp nhàng với cuốn sách của McNamara. Vị nào thừa tiền thì mua mà coi.

Tóm lại, đại tướng Võ Nguyên Giáp là một "thiên tài quân sự" về khả năng thi hành chiến lược chiến thuật của quan thầy cùng vô cùng dũng cảm nướng bộ đội và dân công trong sứ mạng chống thực dân cũ mới đến người Việt cuối cùng để xây dựng tổ quốc Liên Xô..

Ở một nước khác, một tướng mà thí quân như vậy, chỉ một trận thôi, sẽ mất chức tức thời. Nhưng Võ Nguyên Giáp lại được cả thế giới xuýt xoa. Sao vậy? Là do sự oái oăm rằng chính Pháp, chính Mỹ, chính Anh, chính cả thế giới đều không ai dám hé răng nhắc nhở đến chuyện Nga-Tàu dính dự, sợ cái xây nấy cái ung, biến thành thế chiến thứ ba. Vậy không phải đối đầu với kẻ đồng cân đồng sức mà thua, thì kẻ địch tất nhiên phải là có... thiên tài. Cho nó đỡ ngượng, đối với Pháp. Cho Mỹ nhục, đối với các đồng minh mà hận Mỹ. Cho có lý do để nhảy vô, đối với đám ma đầu Mỹ Mẽo.

Lấy thí dụ một sự kiện Trung cộng gửi cả 20 ngàn cố vấn, 300 ngàn quân sĩ sang Bắc Việt mà suốt toàn thế giới có một ai hé răng đâu! Nên, với người dân Việt thì đơn giản hơn.

Một giai thoại được truyền tụng phản ánh ý nghĩ người Việt về chiến thắng hiển hách của Bác, Đảng, Nhà Nước và Đại Tướng là như thế này:

Một ông trưởng ty Thông tin tuyên truyền Thái Nguyên, Tuyên Quang gì đó, hiệu là Bút Tre, làm một lô thơ ca tụng Bác, Đảng, Nhà Nước, và Đại Tướng rồi mang dâng Bác. Trong tác phẩm có đây những câu rất sáng tạo. Thí dụ:

Trên rừng con khỉ đánh đu,

Miền Nam thắng Diêm mút cu cụt Hồ

hay:

Hoan hô đại tướng Võ Nguyên Giáp ta thắng trận Điện Biên đã về.

"Bác" thích lắm, cho in cả triệu bản, bán một buổi sáng hết tiêu (trước 1975, mọi ấn phẩm của miền Bắc đều ghi số lượng in hàng mấy trăm ngàn bản là ít). Buổi chiều, có kẻ rí tai:

- Thắng Bút Tre phản động lắm. Nó đốu giả đấy. Nhân dân tranh nhau mua thơ của nó vì họ kháo nhau như thế này:

Trên rừng thì có con khỉ đánh đu,

Miền Nam thì có thắng Diêm, mút cu thì có cụt Hồ (hoặc Mút Cu thì có cụt Hồ).

Là nó ám chỉ Bác có cái tật vật dâm (fetichism), nó dám nhắc lại cái tích Trần Huy Liệu phao truyền bác chuyên nghề thổi kèn, quét vôi đó. Hoặc Matxcova chỉ tuyến được có một thắng khuyến mã số một là Bác mà thôi.

Còn đại tướng Võ Nguyên Giáp mà đúng ra nó mang gắt tên ra:

Hoan hô đại tướng Võ Nguyên

Giáp ta thắng trận Điện Biên trở về là trăm phần xò lá kèn, bảo Giáp ta thì là cái chó gì, để cho thắng Tàu chỉ huy chiến lược chiến thuật nướng người từ đầu đến cuối cả. Về vườn đi thôi.

(Thực ra, theo đồng bào miền Bắc, không phải chỉ có một thi sĩ Bút Tre, mà Bút Tre là một bút hiệu tập thể của các nhà thơ phản động, là một thi đoàn chuyên sáng tác những bài vô cùng độc đáo. Từ từ, tôi sẽ xin cố gắng sưu tầm và mang trình cùng quý vị).

Cuối cùng Bác, Đảng cũng thấy nhân dân sáng suốt, cho "đại tướng" đây thành tích tiếp tay thí mạng người, có công lao trong sự nghiệp diệt chủng sang phụ trách một cơ quan đúng thiên bẩm là chuyên việc phát "áo mưa" và đặt vòng xoắn để ngừa sinh sản. Đại tướng lại còn "phát huy sáng kiến" để cho công cuộc diệt chủng mau đạt kết quả hơn, là phát động chiến dịch nạo bào thai để chiến xào ninh hãm làm món nhắm tẩm bổ cho các lãnh tụ trường sinh bất lão. Nhân dân không hết lời ca tụng. Rằng:

Xưa kia đại tướng công đồn

*Ngày nay đại tướng bịt l... chị em!*****

Thấy thiên tài "đại tướng" chưa? Vị nào không đồng ý với nhân dân Việt Nam, vẫn còn tin thiên tài quân sự của "đại tướng", thì có thể tìm xem các tài liệu mà tôi ghi ở phần cước chú dưới đây.

Đánh nhau với một địch thủ cam kết không bao giờ tiêu diệt chế độ (thư Johnson gửi Hồ Chí Minh), không chủ trương đánh thắng (Strategy of Defeat, Huấn thị An ninh Quốc gia số 68 của Hoa Kỳ, thi hành ngay sau thế chiến thứ hai), còn đám tay sai thì không có đến một bộ tham mưu, một binh thuyết, một chiến thuật chiến lược mà chỉ lo tự vệ (lời thú của Cao Văn Viên), thì cũng như bất cứ người Việt Nam nào, Giáp chỉ dựa vào trò chơi lịch sử mà không hề làm ra lịch sử.

Tuy nhiên, ngoài người Việt, tôi vẫn chắc cả thế giới, kể cả các vị pro-life lẫn giáo hội La Mã, thế nào cũng giữ niềm tin son sắt rằng Võ Nguyên Giáp là một thiên tài quân sự... của thế kỷ!

(*) "Bốn mươi năm hoạt động của Đảng Lao Động Việt Nam", Ban nghiên cứu lịch sử đảng trung ương.

(**) "Trung Cộng và cuộc chiến tranh Đông Dương lần thứ nhất", Lý Vũ và Nguyễn Văn Chức, Nhân Quyền số mùa hạ 1994 trích "Quân Đội Trung Quốc Thời Cận Đại, Phái Bộ Cố Vấn Quân Sự Trung Cộng tại Việt Nam".

(***) "Hai mươi năm qua, 1945-1964, việc từng ngày", Đoàn Thêm.

(****) "Đồng ý với McNamara", Nguyễn Trần Ai, ND58.

Các ngoặc đơn là do người viết ghi chú.

(bài của Đặng Nhân)

. Võ Nguyên Giáp, một tướng công thành triệu cốt khô

Năm 1945 chính phủ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa của ông Hồ Chí Minh thành lập cấp tốc quân đội, mà nhóm lính đầu tiên là "trung đội võ trang tuyên truyền" do "đồng chí Văn" lãnh đạo. Đồng chí Văn là bí danh của ông Võ Nguyên Giáp. Và trong một thời gian rất ngắn, cái ông "trung đội" trưởng chỉ huy khoảng năm chục quân nhân đó đã được ông Hồ phong thành đại tướng tổng tư lệnh quân đội nhân dân! Cái ông tướng lên lon có lẽ là nhanh nhất trong lịch sử cận đại của nước ta đó, ừ vốn là thầy dạy học tại một trường tư thục ở Hà Nội - trường Thăng Long. Nhờ chiến thắng Điện Biên Phủ, năm 1954, ông tướng chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu và chẳng từng xuất thân từ một "lớp học quân sự" nào, bỗng trở thành người cộng sản Việt Nam nổi danh thứ nhì, chỉ sau có Hồ Chí Minh. Ngày 27/4/95, trong một chương trình phát thanh nói về "Việt Nam sau 20 năm thống nhất", đài BBC có cuộc phỏng vấn ông Giáp. Phỏng vấn viên nêu một câu hỏi mà chắc là nghe xong ông Giáp phải mở cờ trong bụng: "Ông nghĩ thế nào khi có người cho rằng ông là một trong những vị tướng tài ba nhất của thế kỷ này?" Ông Giáp làm bộ nhún nhún trả lời: "Ai nghĩ sao là quyền của họ. Riêng tôi thì tôi thấy đã làm tròn nhiệm vụ của một công dân Việt Nam và một công dân thế giới."

Một câu hỏi khác: "Trong cuộc chiến Việt Nam số tổn thất nhân mạng cả triệu, ông có nghĩ rằng đó là một tổn thất phí phạm không?" Và đây là câu trả lời của ông Giáp: "Đó là một tổn thất lớn, nhưng không phí cho tự do và độc lập của Việt Nam."

Hàng triệu sinh mạng người Việt đã mất ở Bắc, ở Nam, ở Lào và Cao Mên để cho đảng Cộng Sản Việt Nam nắm toàn quyền lãnh đạo đất nước, để ông Giáp được nhiều người coi là một vị tướng tài của thế kỷ, và quan trọng hơn cả, để cho trên 70 triệu người Việt đang chịu cảnh nghèo đói và lạc hậu hiện nay! Tổn hại nhân mạng đó có thực sự xứng đáng để đổi lấy "tự do và độc lập" cho dân tộc và đất nước Việt Nam không?

Ta hãy nhìn lại quá khứ, khi chế độ thực dân tàn tã và cáo chung vào những năm đầu của thập niên 50, các nước bị trị đều dần dần thu hồi độc lập, bằng cách này hay cách khác, mà cách đem xương máu ra để dành lại là cách tồi tệ nhất. Những nước đã thu hồi độc lập, nước nào phải trả giá hàng triệu sinh mạng, và toàn dân phải khổ khổ trong 30 năm cho sự thu hồi đó? Chỉ có Việt Nam!

Một điều có vẻ nghịch lý nhưng là một sự thật: khi thực dân da trắng lục tục trả lại quyền tự quyết cho các thuộc địa, có nước ở châu Phi, để tránh xáo trộn chính trị vì chưa đủ khả năng tiếp thu, đã phải điều đình với thực dân Anh hoãn việc trao trả đó. Chỉ có Việt Nam do Việt Minh lãnh đạo là hồi hã và cương quyết nung nấu hàng trăm ngàn binh sĩ ở chiến trường Điện Biên để dành bằng được độc lập cho... một nửa đất nước. Và cái kết quả thực tế và tồi tệ của sự thu hồi độc lập đó, là một triệu người Việt đã ... vội vã bỏ "miền bắc độc lập" để chạy theo đế quốc vào miền Nam!

Vào thời điểm 1954 và mấy năm sau đó, một nửa đất nước Việt Nam ở miền Bắc có độc lập không? Chỉ cần nhìn vào sự kiện sau đây người ta cũng đủ rút ra được kết luận. Trong những cuộc hội họp công cộng, trong học đường, ngoài xã hội, mỗi khi chào cờ người ta phải chào "ba" lá cờ Việt Nam, Liên Xô, Trung Hoa, phải hát bài ca tụng "ba" lãnh tụ Hồ Chí Minh, Mao Trạch Đông, Malenkov, phải hát quốc tế ca, và phải hát những bài ca có những câu... buồn cười như "Từ Bắc Kinh tới Nam Kinh đó là đất đai mình...". Mía mai thay, cái nền độc lập vội vã của một nửa đất nước đó đã... vội vã được đặt dưới quyền giám sát của hai cường quốc đàn anh là Liên Xô và Trung Cộng để tướng Giáp và đảng của ông được theo đuổi một mục đích lớn hơn: thầu thêm một nửa đất nước còn lại, và bành trướng xã hội chủ nghĩa trên hoàn cầu.

Còn tự do? Đây là những dữ kiện: đi từ tỉnh này tới tỉnh khác phải có giấy phép của công an, phải chăng đó là tự do di chuyển? Đi lễ chùa hay nhà thờ bị theo dõi và có thể bị cắt khẩu phần thực phẩm, phải chăng đó là tự do tín ngưỡng? Tự hợp quá ba người không có giấy phép sẽ "được" đi cải tạo, phải chăng đó là tự do hội họp? Tất cả các cơ quan truyền thông như báo chí, đài phát thanh đều do các cơ quan công quyền quản lý và kiểm soát, phải chăng đó là tự do ngôn luận? Về bầu cử, ứng cử thì người dân được quyền chọn lựa ứng cử viên ... do đảng chỉ định trước, phải chăng đó là tự do đầu phiếu?

Việt Nam hiện nay có độc lập như tất cả những nước thuộc địa cũ của Pháp, nhưng Việt Nam khác những nước đó vì Việt Nam có ông tướng Giáp, có đảng Cộng Sản Việt Nam, nên Việt Nam có một triệu một trăm ngàn lính đã nằm xuống trong đó có ba trăm ngàn người mất tích (tài liệu do chính phủ Cộng Sản Việt Nam công bố), đó là chưa kể các quân nhân của miền Nam đã bỏ mình trong cuộc chiến. Năm 1995, ông già Mac Namara cựu tổng trưởng quốc phòng Hoa Kỳ đã cho in hồi ký "In retrospect: The tragedy and lessons of Vietnam" công khai nhận sự lầm lẫn đem quân Hoa Kỳ tham chiến ở Việt Nam. Sau hai mươi năm suy ngẫm và hối hận, ông già McNamara đã viết cuốn sách đó để tạ tội với những người Mỹ đã nằm xuống ở chiến trường Việt Nam. Cũng thời điểm này Việt Nam có ông tướng già Võ Nguyên Giáp (lớn tuổi hơn ông McNamara), đã nung nấu hàng triệu sinh linh lính Việt mà không có lấy một lời hối hận!

Người ta còn nhớ sau khi chiến trường Điện Biên thất thủ, đang huyền hoàng sau chiến thắng, để trả lời câu hỏi của một ký giả tây phương về sự nằm xuống của những người lính trẻ, ông Giáp đã đáp một câu thật tàn nhẫn "Họ không chết bây giờ thì bốn, năm chục năm sau họ cũng chết!". Hơn bốn chục năm đã qua, xương cốt của những người lính trẻ Việt Nam chết ở chiến trường Điện Biên đã vùi sâu vào cát bụi thì ông tướng chỉ huy họ vẫn còn sống, vẫn còn cất lời nói về cái chết của họ là "không phí phạm" cho một nền độc lập đầy cay đắng, đầy máu và nước mắt, và cho một nền tự do giả hiệu, giả tướng của dân tộc Việt Nam!

Người xưa mía mai về sự thành công của những kẻ cầm quân là "nhất tướng công thành vạn cốt khô", trong trường hợp của ông Võ Nguyên Giáp câu nói ấy thật ra chưa đúng, mà cần phải đổi thành: một tướng công thành triệu cốt khô !

3. Về Những "Ông Trời Con" ở Việt Nam

Nhà dột từ trên nóc dột xuống... Tình trạng tham nhũng tại Việt Nam đã trở thành quốc nạn và người dân không còn im hơi lặng tiếng nữa. Dân chúng khắp nơi đổ xô lên Ủy Ban Nhân Dân, lên dinh thủ tướng, lên quốc hội ... để tố cáo tham nhũng, tố cáo những bất công ngày càng chồng chất. Vụ án Thủy Cung Thăng Long đã tố cáo thẳng thừng những đầu mối tham nhũng, nêu đích danh một số cán bộ cao cấp như Phạm thế Duyệt, Đinh Hạnh... Và huyết tâm thư của 11 cựu đảng viên đảng CSVN phổ biến vào tháng 5/98 lại bồi thêm một danh sách những đảng viên cao cấp tham nhũng và nhiều vụ tố cáo khác đã được tiếp tục phổ biến.

*

Nhà dột từ trên nóc dột xuống... Không phải chỉ có đảng viên tham nhũng mà gia đình của họ cũng ăn ké, đảng viên càng cao cấp thì gia đình, vợ chồng, con cái càng được hưởng nhiều ơn mưa móc, mặc sức tung hoành với sự hỗ trợ của những chiếc ô dù thật đáng giá. Chúng ta hãy điểm lại sơ sơ những "nhân vật gia đình" của một số đảng viên cao cấp nổi tiếng của đảng CSVN. Đúc kết này chỉ gom góp được một phần rất nhỏ trường hợp những "bà", những "cậu", những "cô" khét tiếng, không ai

không thể không biết trong môi trường phát triển kinh tế xã hội chủ nghĩa tại Việt Nam.

Bà Cầm, cậu Nam, vợ và con trai cựu thủ tướng CSVN Võ Văn Kiệt

Ai cũng biết bà Cầm là vợ chính thức thứ hai của ông Võ Văn Kiệt. Tên tuổi bà vang lừng từ Bắc chí Nam, khắp hang cùng ngõ hẻm, từ bản dân cho tới đại phú gia, ai ai cũng biết. Bà Cầm thường được người dân trong nước nhắc đến qua câu về "Cái bà Cầm cần ông Kiệt không có, cái ông Kiệt có bà Cầm không cần".

Câu về này đã được Hai Cù Lân, tác giả của một bài phiếm luận được gửi đi từ trong nước trong vài tháng qua, diễn giải như sau : "Tiền mà bà Cầm cần thời ông Kiệt hồng có, những lời la lối um xùm chống tham nhũng mà ông Kiệt ưa xài thời bà Kiệt hồng cần".

Hai Cù Lân cho biết bà Cầm có cả một lũ đệ tử, toàn giám đốc công ty, hãng xưởng, liên doanh... Riêng trong công trình thiết kế đường dây tải điện Bắc Nam, bà và các đàn em đã có mặt tham gia rất nhiều hợp đồng: mua sắt, mua sứ cách điện, máy biến thế, mua cáp điện, mua xi măng, xây dựng trạm điện, cột điện... Kết quả là số tiền huê hồng ăn chia phần trăm trên các hợp đồng như thế đã giúp cho bà Cầm kiếm được không biết bao nhiêu là tiền. Hợp đồng đáng chú ý nhất là nhà nước CSVN đã ký hợp đồng mua sắt với một công ty Đại Hàn đắt gấp đôi giá tiền đề nghị của một công ty Liên Xô cũ.

Bất cứ hợp đồng lớn nhỏ nào bà cũng đều bao thầu hết, cho nên thiên hạ đồn vợ chồng ông Võ Văn Kiệt giàu nứt vách đổ tường. Khi chương trình xây xa lộ Bắc Nam bị ngưng lại, bà tiếc hùi hụi vì đã mất đi một công trình có thể ăn dài dài từ Bắc chí Nam.

Riêng về "cậu" Nam, con riêng của ông Võ Văn Kiệt, cũng nổi tiếng trong làng buôn nhập lậu xe hơi. Cậu Nam tốt nghiệp phó tiến sĩ Liên Xô, nhưng về nước đã vứt ngay mảnh bằng để thành lập một công ty xây dựng để làm bình phong mua bán xe hơi lậu qua biên giới, con số lên đến hàng sáu, bảy trăm chiếc một lúc, con số thu vào lên tới vài chục triệu đô. Hai Cù Lân cho rằng Cậu Nam còn trẻ lắm, mới xấp xỉ tứ tuần, nên những người nhìn xa trông rộng dự đoán trong chính trường tương lai, lớn nhỏ chưa biết, nhưng thế nào cũng có mặt cậu Như thế thì cơ may làm ăn của Cậu vẫn còn hy vọng phát triển đều đặn.

Hoàng Ty, con trai đương kim thủ tướng CSVN Phan Văn Khải

Cũng ở một vị thế tương tự như cậu Nam, "cậu" Hoàn, hiệu là Ty, thường được kêu bằng Hoàn Ty, con trai đương kim thủ tướng Phan Văn Khải. Ngay từ thời cha mới nhậm chức phó thủ tướng, tiếng tăm Hoàn Ty đã nổi như cồn.

Ông Hoàn Ty này nổi tiếng ăn chơi trác táng, cầm đầu một băng đảng toàn thành phần "con ông cháu cha". Vào khoảng năm 1994-1995, xảy ra một vụ giết người ở Đồ Sơn mà thiên hạ đồn rằng Cậu Ty là một trong những thủ phạm. Nhưng nhờ ô dù của ông bố, nên không ai dám truy tố. Một số nguồn tin hành lang còn cho rằng ông Phan Văn Khải đã phải "trục xuất" cậu Hoàng Ty ra khỏi nước một thời gian, để có "quây" thì "quây" ở nước ngoài, không cản trở ông bước lên ngôi ghế thủ tướng. Đứng về mặt thương trường trong nước, Hoàn Ty giữ một "cửa" (1) được đánh giá là chắc ăn vào bậc nhất. Trong bối cảnh kinh tế Việt Nam khi bắt đầu "đổi mới", doanh nhân nước ngoài hăm hở vào Việt Nam đầu tư trong các ngành ăn xổi như xây cất khách sạn, những khu giải trí như sân golf... và họ mau chóng hiểu biết rằng muốn có chân đứng phải tìm được sự hậu thuẫn của những người đang nắm chính quyền. Sau một thời gian, họ đã tìm ra "cửa" của Hoàn Ty, vừa chắc ăn, vừa giá phải chăng. Mỗi hồ sơ đầu tư họ chỉ cần chi cho Hoàn Ty sơ sơ năm ba phần trăm là đủ, chứ không phải tới 10% như một vài cửa khác.

Ngoài ra, Hoàn Ty còn là chủ nhân hai khách sạn thật "xịn" có tên là Hoàng Gia và Planet. Mọi dễ dãi dành cho khách hàng của hai hotel này được thông báo đến tận cửa hải quan ở phi trường : ai xuất trình giấy đặt phòng ở hai khách sạn này thì chắc chắn không bị hạch sách, xách gói đi vào như chỗ không người. Ngược lại, dù có ngoan ngoãn kẹp vài tờ giấy xanh nhỏ trong hộ chiếu, du khách vẫn có thể bị rầy rà như thường, bị bắt khai tới khai lui, có khi còn cắt giảm thời hạn visa tại chỗ. Hai Cù Lân còn cho biết thêm là vì tiếng tăm của Cậu Hoàng Ty quá lẫy lừng nên đã bị ông bố Khải yêu quý cấm không cho tham gia ngành kinh tế nữa mà phải trở lại với nghề cũ, đó là nghề công an. Cậu Hoàn Ty mà trở về làm "bạn dân" trong hoàn cảnh này thì dân chỉ còn có nước kêu Trời không thấu.

Phượng, con rể cựu tổng bí thư CSVN Đỗ Mười.

Nhìn đồng nghiệp có con trai, có vợ tham gia kinh tế thật là "hồ hởi, phấn khởi", ông Đỗ Mười thì lại vô phúc, có mỗi mụn con trai tên Thăng mà cả nước đều biết hơi khủng hoảng nên xếp Đỗ Mười bèn ra tay tế độ thăng con rể yêu dấu tên Phượng. Hai Cù Lân mô tả cậu Phượng như sau : ở lứa tuổi cậu Hoàn Ty, cậu Phượng này cao lớn lồng lộng, về mặt đẹp trai ăn đứt cậu Hoàn Ty, còn về tài kinh doanh thời một chín một mười. Thời ông Đỗ Mười mới lên chức tổng bí thư, có vụ sửa sang khu vực văn phòng cho khu Liên hiệp Super Phốt phát Lâm Thao. Liên hiệp tìm cậu, nhờ xin tín dụng 10 tỉ đồng. Cậu bằng lòng giúp từ A tới Z. Trong cú áp phe đầu tay này, tổng kết lại "cậu" kiếm được trên 2 tỉ đồng...

Có vốn liếng rồi cậu mới mở rộng kinh doanh: buôn xe hơi, buôn máy công cụ, buôn địa ốc... Cậu phất lên ào ào nhờ vụ lấp ao hồ Hà Nội... Mặt ao mặt hồ rẻ thúi, gần như hồng có giá, đổ ụp mấy xe cát xuống đã thành của quý, thay tên là mặt bằng. Trong cơn sốt địa ốc, giá khởi thủy một mét vuông mặt bằng chỉ có 4 chỉ vàng, vọt cái rụp lên 1 lượng, rồi 1,5 lượng, 2 lượng, tùy theo vị trí đẹp xấu.

Phượng cũng nổi tiếng trong làng nhập lậu xe hơi và hiện nay có cả chục triệu đô trong tay. Tuy nhiên, từ ngày bố vợ Đỗ Mười sa sút thì công việc làm ăn của ông cũng có ít nhiều bị cản trở. Thời ai nấy hưởng là vậy.

"Cậu" Quang, con của phó thủ tướng CSVN Ngô Xuân Lộc

Hai Cù Lân cũng không quên khấn khoản nhắc tới Cậu Quang, con của ngài phó thủ tướng Ngô Xuân Lộc :

Cậu Quang có bằng master thứ thiệt của Anh quốc, hiện làm chủ một Công ty tư vấn đầu tư xây dựng. Tuổi xấp xỉ các cậu khác, cậu Quang nổi tiếng làm ăn có bài bản, ăn đứt các "cậu" các "cô" con các vị trong Bộ Chính Trị. Vốn liếng cậu Quang, đáng tiếc là không nhiều, chỉ chừng hơn triệu đô là cùng. Cậu được biết đến trong vụ tranh thầu xây dựng hai đường ống khí đốt từ mấy giếng ngoài biển vô Vũng Tàu, có hai hãng là Samsung và Hyundai tham gia. Samsung ra giá 124 triệu đô, Hyundai ra giá 128 triệu đô. Ai chả nghĩ Samsung thắng. Vậy mà Hyundai lại trúng thầu vì được sự ủng hộ của cậu Quang, còn cậu Quang thì lại được sự ủng hộ của ông thân sinh.

"Cậu" Tuấn Anh, con của đương kim chủ tịch nhà nước CSVN Trần Đức Lương

Hai Cù Lân kể rằng người ta được biết tới cậu Tuấn Anh qua vụ mở rộng nhà máy điện Phả Lại. Phía Nhật đã trúng thầu trong công trình này với giá cao gấp đôi phía Nga. Nga ra giá 320 triệu đô, thu tiền bằng cách đổi hàng. Trong khi đó, Nhật ra giá 550 triệu và lo luôn phần cho vay tiền để xây cất công trình. Lê Đức Anh tức giận trước sự vô lý này, truy hỏi Ngô Xuân Lộc thì mới biết rõ ngọn ngành. Thì ra là vì phía sau phe Nhật có cậu Tuấn Anh, con trai tân chủ tịch nhà nước CSVN Trần Đức Lương.

"Cậu" Vĩnh, con út tướng CSVN Nguyễn Chí Thanh

Người đầu tiên mà Hai Cù Lân nhắc đến về phía các "cậu" con các ông quan quân đội là cậu Vĩnh, con út tướng Nguyễn

Chí Thanh, ông tướng quá cổ đã nằm quân đội sau khi cho tướng Võ Nguyên Giáp ra rìa, về nhà ngồi chơi xơi nước. Vịnh là người "tầm cỡ" trong công ty VASUCO, kiểm soát đốc công ty TOSECO, và kiểm soát chức Vụ Trưởng Tổng Cục Tình Báo. Công ty VASUCO là một công ty quân sự ít người biết tới, nằm ngoài sự cạnh tranh với bất cứ công ty nào, chuyên môn mua bán vũ khí cho quân đội. Nhiều con cái các tướng lãnh cũng làm việc trong công ty này. Công ty có 3 phòng xuất nhập khẩu: hải quân, không quân, và thiết bị phụ tùng. Gọi là xuất nhập khẩu do thói quen, chứ công ty này chỉ có nhập chứ không có xuất, trừ đôi ba lần bán vũ khí cũ của Hoa Kỳ thu gom được sau năm 1975. Vịnh lo phần trang thiết bị cho hải quân. Cậu lo từ việc mua thiết bị (chủ yếu là từ các nước Liên Xô) cho việc tu sửa, đóng mới các quân hàm, hoặc mua tàu nguyên con để tăng cường cho hạm đội. Cứ mỗi hợp đồng mua bán, Vịnh được hưởng từ 10 tới 20 phần trăm trên giá thanh toán, có khi hơn.

Chính vì được ăn hưởng quá dễ dàng nên Vịnh sẵn sàng mua máy móc mà không cần quan tâm đến chất lượng. Việc ăn chia này liên quan đến rất nhiều đầu mối ăn nằm tận bên Nga, họ phải nộp cho Vịnh hoặc các "cậu" khác từ 30 đến 50 % để chen chân vào các vụ mua bán với VASUCO. Thí dụ như máy tàu cho hải quân do các đầu nậu ở bên Nga mua về bán, mua bao nhiêu không cần biết, nhưng nếu giá bán mỗi cái là 160.000 đô thì họ thu được 110.000 đô là may. Mỗi năm, Việt Nam phải chi từ 100 tới 200 triệu đô thiết bị riêng cho hải quân. Tuy còn phải chia chác với các chủ đường dây, ta cũng đủ thấy mức thu nhập của Vịnh riêng trong lãnh vực này là bao nhiêu.

"Cậu" Diên, con Trai đường kim tổng bí thư CSVN Lê Khả Phiêu

Người thứ hai mà Hai Cù Lăn nhắc tới là cậu Diên, con trai đường kim tổng bí thư CSVN Lê Khả Phiêu : cha cậu lên chức, cậu mới bắt đầu hoạt động mạnh trong thương trường; cậu cũng ở công ty VASUCO, cũng làm công việc nhập hàng cho hải quân. Nhưng lo cho hải quân thì đã có cậu Vịnh, lãnh thổ đã được phân chia nên không thể dẫm chân lên nhau. Do đó cậu dành thì giờ tài năng trong lãnh vực xây dựng. Trong lãnh vực này, cậu kiếm được không nhiều, ký hợp đồng xong là chuyển ngay cho người khác, gọi là "ký hộ", để ăn phần trăm. Từ ngày cha cậu lên chức, cậu kiếm được giỏi lắm là sáu bảy trăm ngàn đô. So với người khác là kém.

"Ông" Công, em nguyên tổng tham mưu trưởng CSVN Đào Đình Luyện

Một người khá nổi tiếng khác trong giới doanh gia quân đội được Hai Cù Lăn điểm danh là "ông" Công, em nguyên tổng tham mưu trưởng CSVN Đào Đình Luyện :

Ông Công hoạt động trên mọi mặt trận, tài giỏi hơn hẳn con cái các ông tướng đã được nhắc tới ở trên. Người ta đồn ông Công có 50 triệu gửi ở các ngân hàng nước ngoài, không kể số tài sản có sẵn ở trong nước. Ông chuyên nhập hàng cho không quân. Mà không quân ở Việt Nam hiện nay thì như trẻ con mới lớn, ăn hoài không biết no, lớn vù vù, quần áo phải luôn luôn thay mới. Động cơ máy bay loại "second hand", giá tầm cỡ 100.000 đô, cũng do các tay buôn ở Nga thầu về, ký với VASUCO là 150.000 đô, phải lại quả cho VASUCO 50.000 đô. Còn các thứ bự như máy bay SU-27, giá mua 26 triệu một chiếc, cũng là second hand, mà đã là "second hand" thì chỉ có trời biết nó đáng giá bao nhiêu. Tin mật lọt ra từ VASUCO cho biết người bán phải "lại quả" 2,5 phần trăm. Tiền mua sắm tính ra cả trăm triệu, số phần trăm như vậy coi cũng được.

"Cậu" Trương Gia Bình, con rể của tướng Võ Nguyên Giáp

Nói đến Internet Việt Nam, có lẽ không thể nhắc tới công ty FPT, một trong ba công ty được phép cung cấp dịch vụ Internet trong toàn quốc. Và người sáng lập, cũng là tổng giám đốc công ty này chính là Trương Gia Bình, con rể của tướng Võ Nguyên Giáp.

Liên Xô cũ thời kỳ cuối những năm 80 bị các nước phương Tây cấm vận kỹ thuật cao nên mặc dù rất cần, nhưng không thể mua được các dàn máy điện toán tự do như họ muốn. Chính vì thế mà những người Việt Nam năng động, khôn ngoan đã dựng lên một đường dây buôn các dàn máy từ Ba Lan sang bán với lãi suất khổng lồ khó tin được. Ông con rể tướng Giáp cũng không ngu dốt gì, lợi dụng ngay những quan hệ rộng rãi của ông bố vợ ký hợp đồng mua máy điện toán của công ty ý Olivetti để nhập về Việt Nam. Số máy này được chuyển về qua đường Liên Xô và khi về tới Việt Nam lại hóa ra sắt thép xây dựng, xe ô tô, hàng tiêu dùng, kim loại màu ...

Sao mà tài vậy ? Có gì đâu, máy điện toán của hãng Olivetti đã "tuột xích" ở lại Nga với giá chừng 7000 - 8000 Mỹ kim một chiếc (lãi suất gần 100 %). Số tiền bán máy quay ra mua hàng của Nga với giá ưu đãi và nhập về Việt Nam miễn thuế nên đã đem lại lợi nhuận khổng lồ. Chỉ trong vòng khoảng hai năm kinh doanh, Trương Gia Bình đã kiếm được khoảng ba triệu Mỹ kim, và khi thị trường nước Nga hoàn toàn mở cửa thì ông Bình cũng ôm tiền tích về Việt Nam lập ra công ty FPT. Hiện nay ông là một trong những tay độc quyền trong hệ thống Internet Việt Nam.

Các "cô, cậu", con những cựu đảng viên CSVN thời trước

Đến đây chúng ta đã điểm danh một số nhân vật còn đang "đâm chồi nảy lộc". Thật sự ra, chuyện tham nhũng đã có từ lâu lắm rồi, nhất là trong giai đoạn mới vừa đổi mới. Nhưng thời ấy vì bưng bít thông tin, còn bắt nạt dân đen được nên các con ông cháu cha tha hồ "ăn nhậu" mà không ai dám tố cáo.

Các "cậu" con của cựu Bộ Trưởng CSVN Trịnh Tam Tĩnh.

Qua một tài liệu do nhóm Nổi Kết (2) phổ biến, người ta khám phá ra ông Trịnh Văn Thiện, nhân vật chỉ có nửa tỉ đồng mà được phép đầu tư xây cất khu vui chơi rộng 21 hecta ở Hồ Tây, là con giòng hai của ông Trịnh Tam Tĩnh. Mà ông Tĩnh lại là bạn chiến đấu của các ông Lê Đức Thọ, Võ Chí Công, từng giữ chức Vụ trưởng Vụ Xây Dựng Cơ Bản Bộ Điện-Thủy, sau này chuyển sang bộ Năng Lượng. Nhờ địa vị và quen biết, ông đã gây dựng được cơ đồ cho các con.

Con cả của ông Tĩnh là Trịnh Đông A, có thời là giám đốc nhà máy bán dẫn quân đội Z.181, về sau ngổi lên làm Tổng Cục Phó Tổng Cục Điện Tử. Khi còn ở Z.181, Đông A kết hợp với một vài Việt kiều "yêu nước" ở Pháp kiểm soát được khá tiền trong vụ mua máy móc của Pháp trang bị cho nhà máy. Đông A ăn đứt, nhắm mắt ký bừa hợp đồng mua cả đồng máy cũ lẫn mới mang về, bất chấp hiệu quả kinh tế. Năm 1985-1986 Trịnh Đông A đã suýt bị bãi khỏi chức vụ phó tổng cục trưởng Tổng Cục Điện Tử. Nhiều người đã tận mắt nhìn thấy tờ quyết định miễn nhiệm Đông A do "Phó Thủ Tướng Thường Trực" Tổ Hữu ký vào chiều thứ bảy, dấu son đỏ chói, lưu hồ sơ Thể nhưng sáng thứ hai đầu tuần, Trịnh Đông A, mặt vẫn tươi tỉnh đến cơ quan trước con mắt ngỡ ngàng của văn võ bá quan. Thì ra chỉ trong ngày chủ nhật, ai đó trong Bộ Chính Trị đã kịp thời ra tay can thiệp, giúp đưa con ông Tĩnh "đội mồ sống lại" khiến cho các quan chức Tổng Cục Điện Tử (và ở cấp cao hơn) chỉ còn biết... nuốt nước bọt.

Nói về Trịnh Văn Thiện, trong những năm 1985-1989 khi làm nghiên cứu sinh ở Ba Lan về lập trình máy tính, Thiện học thì ít mà mua bán thì nhiều. Lúc cao hứng, Thiện kể lại chiến tích móc nối với bọn đầu cơ người Ba Lan thu gom thuốc Tây đã hết hạn sử dụng (quá đắt) mang về bán lại tại Việt Nam kiếm được khá nhiều tiền. Vì thế vào năm 1990 Thiện đã xây được căn nhà khá to ở Hồ Tây. Thiện làm việc tại Viện Điện Tử trực thuộc Viện Kỹ Thuật Quân Sự (VKTQS).

Năm 1992 Thiện được lãnh đạo Viện Điện Tử cử sang Nga "thực hiện nhiệm vụ" chuyển xe máy cho người Việt Nam có tiêu

chuẩn gửi về nước miễn thuế theo quyết định số 156. Số xe máy này chuyển về theo địa chỉ Viện Điện Tử, giao xe tại ngay sân bãi của Viện. Công ty mà Thiện thành lập tên là EITRUSS (ghép từ EIT và RUSS nghĩa là viện Kỹ Thuật Điện Tử tại Nga), văn phòng đặt tại căn hộ hai buồng nhỏ, tiền thuê 50 USD/tháng vừa làm văn phòng vừa làm chỗ ở.

Vào năm 1992, mỗi người Việt Nam làm việc tại nước ngoài được phép gửi một xe máy về nước miễn thuế. Giá xe máy ở ngoài thị trường tự do là 2400 USD, trong khi đăng ký mua tại Moscow, nhận tại Hà Nội chỉ nộp 2000 USD. Nhưng không phải bất kỳ ai trong số 300.000 người Việt Nam tại Nga cũng đủ tiền gửi mua xe theo tiêu chuẩn QĐ 156 nói trên. Thiện mua của Thái Công Khanh, tham tán lãnh sự tại Moscow, 50 USD/giấy chứng nhận để Viện Điện Tử có cơ sở nhập xe miễn thuế. Xe được bán ra theo giá tự do, tiền chênh lệch "cửa đôi" với lãnh đạo Viện. Khi mỗi xe máy hết chạy, Thiện quay sang mua bán phụ tùng ô tô từ Nga về Việt Nam.

"Cậu" Thành, con cố tổng bí thư CSVN Lê Duẩn.

Tài liệu của Hai Cù Lân cũng cho biết Thành Duẩn, tức là "cậu" Thành, con cố tổng bí thư CSVN Lê Duẩn cũng có được một chỗ đứng nhỏ xíu. Cậu tốt nghiệp trường hàng không Liên Xô, nhưng không phải phi công, mà là kỹ sư hàng không mặt đất. Thỉnh thoảng những người hùng mới nổi cũng nề tình cha cậu ngày trước, gạt lại cho cậu vài phi vụ màu mỡ. May thay, những hợp đồng dính líu tới hàng không thường là tiền bạc triệu nên phần trăm dù nhỏ cũng rất nhiều tiền. Còn đối với một số thành phần con ông cháu cha khác thì "thời oanh liệt nay còn đâu", như các con của ông Trường Chinh - ông Đặng Xuân Kỳ thì đã mất chức trong Trung ương đảng, còn ông Bắc thì chỉ còn làm chủ xí nghiệp may xuất khẩu ở Sài Gòn; Phạm Hà, con của Phạm Hùng giờ đây cũng chỉ là một chủ hãng taxi; còn "cô" Hồng, con gái ông Lê Duẩn, lúc nào cũng tiếc nuôi những năm 1994 và trước đó, cái thời còn ăn được 800 đô cho mỗi hộ chiếu bán cho người Việt tại Nga.

Con bệnh tham nhũng đã ăn vào đến tận xương tủy của cơ cấu đảng và nhà nước CSVN từ trên xuống dưới. Do đó, muốn sửa cho căn nhà Việt Nam thực sự hết dột, chỉ còn giải pháp duy nhất là toàn đảng CSVN phải rút khỏi giường máy độc quyền thống trị.

Nguyễn Thanh tổng hợp

(1) Cửa mở vô những nơi có quyền xét duyệt các chương trình đầu tư.

(2) Nhóm Nổi Kết : tên của một nhóm bạn trẻ chuyên phổ biến những tin tức hoặc tài liệu nóng bỏng từ trong nước ra hải ngoại qua mạng lưới điện tử Internet.